

РЕШЕНИЕ

№ 41001

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6059** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 и ал. 2, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). Образувано по жалба на С. А. (S. A.), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане], настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) – Любимец при дирекция „Миграция“ – МВР, срещу Заповед с рег. № 272з-1048 от 14.04.2026 г., издадена от началника на група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – Х. старши инспектор М. А. С., поправена със Заповед № 272з-1828 от 19.06.2026 г. за поправка на очевидна фактическа грешка. С оспорения административен акт на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК. Поддържа се, че административният орган е нарушил правото на защита на жалбоподателя, като не му е предоставил законоустановения 7-дневен срок за изразяване на становище и възражения по чл. 34, ал. 3 от АПК, доколкото предложението за налагане на мярката е изготвено на 09.04.2026 г., а заповедта е издадена само пет дни по-късно – на 14.04.2026 г. Твърди се, че оспореният акт е немотивиран, съдържа единствено бланкетно позоваване на правни норми, без да съдържа конкретна индивидуална преценка на личното положение на чужденеца и рисковете в страната на произход. Навеждат се съображения за

несъразмерност на наложената мярка и липса на мотиви относно определянето на максималния законоустановен срок от 5 години. Иск се отменя на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят С. А. се явява лично и чрез назначения преводач от и на език дари С. А. С. А. заявява, че поддържа жалбата и желае заповедта да бъде отменена, като посочва, че не е извършвал нарушения и желае да остане в Република Б. след получения отказ за предоставяне на международна закрила.

Ответникът – началникът на група „Миграция“ при ОДМВР – Х., редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В депозираните по делото писмени молби оспорва изцяло жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган въз основа на надлежно оправомощаване, в предвидената от закона форма и при спазване на процесуалните правила, след като органът е отчел всички релевантни обстоятелства по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Посочва, че техническата неточност относно номера на оправомощаващата заповед е валидно поправена по реда на чл. 62, ал. 2 от АПК със Заповед № 272з-1828 от 19.06.2026 г. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендираните разноски за адвокатско възнаграждение и моли жалбата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по съществото на оспорването.

Административният съд – С.-град, Трето отделение, 36 състав, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят С. А. (S. A.) е гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], И., с ЛНЧ [ЕГН]. Лицето е влязло на територията на Република Б. без документи за самоличност и не през установените за това гранични контролно-пропускателни пунктове, след което е подало молба за предоставяне на международна закрила пред Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС).

С Решение № 4254 от 23.07.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на С. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението за отказ е оспорено по съдебен ред и е потвърдено с влязло в сила Решение № 3836 от 06.04.2026 г., постановено по адм. дело № 1042/2026 г. по описа на Върховния административен съд, с което производството по предоставяне на международна закрила е окончателно приключило с отказ.

След окончателното приключване на бежанското производство чуждият гражданин е останал на територията на страната без валиден национален документ за задгранично пътуване, без виза или разрешение за пребиваване, без регистриран адрес и без финансови средства за издръжка.

Във връзка с установения незаконен престой със Заповед с рег. № 272з-1025 от 09.04.2026 г., издадена от началника на група „Миграция“ при ОДМВР – Х., на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ на С. А. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – А.“. На 09.04.2026 г. полицейски инспектор в група „Миграция“ при ОДМВР – Х. е изготвил Предложение с рег. № 272р-9860 за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ. В предложението подробно са описани фактите относно нелегалното влизане на лицето в страната, окончателно отхвърлената молба за международна закрила, издадената заповед за връщане по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, липсата на документи за самоличност и средства за издръжка, както и липсата на сключен граждански брак или родствени връзки на територията на Република Б..

На 09.04.2026 г. на С. А. е връчено Уведомление с рег. № 272р-9861 за започване на производство

по издаване на заповед за налагане на ПАМ, преведено му на разбираем език в присъствието на преводач, в което е посочена възможността за представяне на възражения и писмени обяснения. На 14.04.2026 г. началникът на група „Миграция“ при ОДМВР – Х. старши инспектор М. С. е издала процесната Заповед рег. № 272з-1048, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на С. А. е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години. В мотивите на заповедта изрично се препраща към констатациите в Предложение рег. № 272р-9860 от 09.04.2026 г., като е посочено, че спрямо лицето е издадена Заповед № 272з-1025 от 09.04.2026 г. за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на чужденеца лично на 14.04.2026 г. в присъствието на преводач.

В първоначалния текст на заповедта като оправомощаващ акт погрешно е записана „заповед УРИ 272з-1660 /04.08.2017г. на директор ОДМВР Х.“. С последваща Заповед № 272з-1828 от 19.06.2026 г., издадена от същия орган – старши инспектор М. С., на основание чл. 62, ал. 2 от АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка, като текстът е поправен и е посочена действителната Заповед № 272з-1661 от 04.08.2017 г. на директора на ОДМВР – Х.. Заповедта за поправка на ОФГ е връчена на чужденеца в превод чрез преводач.

По делото е представена Заповед № 272з-1661 от 04.08.2017 г. на директора на ОДМВР – Х., с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ началникът на група „Миграция“ при ОДМВР – Х. е изрично оправомощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 4 и т. 5 от ЗЧРБ.

При така установените фактически данни съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 46, ал. 1 и ал. 2, т. 2 от ЗЧРБ. Жалбата е подадена чрез административния орган на 28.04.2026 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – пряк адресат на акта, чиято правна сфера е засегната неблагоприятно. Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК съдът констатира, че оспореният административен акт е постановен от материално и териториално компетентен орган. По силата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ заповедите за налагане на ПАМ се издават от директорите на областните дирекции на МВР или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложената по делото Заповед № 272з-1661 от 04.08.2017 г. на директора на ОДМВР – Х., началникът на група „Миграция“ при ОДМВР – Х. е изрично оправомощен да налага ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ (забрана за влизане и пребиваване в ЕС). Допуснатата техническа неточност в първоначалния текст на заповедта при изписване на номера на оправомощаващия акт е валидно отстранена по реда на чл. 62, ал. 2 от АПК със Заповед № 272з-1828 от 19.06.2026 г. Поправката на очевидна фактическа грешка не променя формираната воля на органа и не санира липсваща компетентност, тъй като оправомощаването обективно е съществувало към момента на издаване на оспорения акт. Следователно заповедта е издадена от орган, действащ в рамките на надлежно делегирана компетентност.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. В него са посочени приложимите правни норми – чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, както и релевантните фактически основания. В съответствие с трайната съдебна практика на Върховния административен съд (Решение № 6531 от 15.06.2026 г. по к.адм.д. № 4100/2026 г., IV о.; Решение № 3959 от 08.04.2026 г. по к.адм.д. № 1925/2026 г., IV

о.; Решение № 13195 от 18.12.2025 г. по к.адм.д. № 10354/2025 г., IV о.; Решение № 13813 от 18.12.2024 г. по к.адм.д. № 7047/2024 г., III о.) и задължителните разяснения по Тълкувателно решение № 16 от 31.01.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите на административния акт могат да се съдържат в предхождащ документ от административната преписка, изготвен за целите на издаването му. Чрез изричното позоваване на Предложение рег. № 272р-9860 от 09.04.2026 г. изложените в него фактически констатации са станали неразделна част от мотивите на оспорената заповед. Тези мотиви съдържат ясно и пълно описание на фактите – незаконен престой, липса на документи и средства, окончателен отказ на молбата за международна закрила и издадена заповед за връщане.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на чл. 34, ал. 3 от АПК поради това, че заповедта е издадена пет дни след връчване на уведомлението. Съгласно трайната съдебна практика процесуалните нарушения са съществени само тогава, когато ако не бяха допуснати, административният орган би стигнал до различен краен резултат или когато съществено и непоправимо е ограничено правото на защита на адресата. В настоящия казус предпоставките за издаване на заповедта за забрана са обективни и безспорно установени, като органът действа при обвързана компетентност. В съдебното производство чужденецът е упражнил правото си на защита в пълен обем с помощта на квалифициран служебен защитник и преводач, като не са ангажирани никакви доказателства, оборващи констатациите на органа или установяващи различно фактическо положение. Ето защо съкратеният срок между уведомяването и издаването на заповедта не е повлиял върху законосъобразността на крайното волеизявление.

Заповедта е постановена в пълно съответствие с материалния закон и целта на закона.

Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ се налага, когато по отношение на чужденеца са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ влизане в страната се отказва, когато на чужденеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. В разглеждания случай е безспорно доказано, че със Заповед № 272з-1025 от 09.04.2026 г. на С. А. е наложена ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ след влязъл в сила съдебен отказ за предоставяне на международна закрила. Наличието на издадена и подлежаща на изпълнение заповед за връщане осъществява директно хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ и съставлява императивно основание за налагане на забрана за влизане и пребиваване по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 42з от ЗЧРБ въвежда в националното право изискванията на чл. 11, параграф 1, буква „б“ от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (Директивата за връщането), според която решенията за връщане задължително се придружават от забрана за влизане, когато не е предоставен срок за доброволно напускане или когато задължението за връщане не е изпълнено. Следователно при липса на право на пребиваване и при постановено връщане органът е длъжен да наложи забрана за влизане и пребиваване.

Неоснователни са доводите за необоснованост и прекомерност на определения 5-годишен срок на забраната. Съгласно чл. 42з, ал. 3, изр. първо от ЗЧРБ и чл. 11, параграф 2 от Директива 2008/115/ЕО забраната за влизане се налага за срок до 5 години, като по-дълъг срок е допустим само при наличие на сериозна заплаха за обществения ред или националната сигурност. Съгласно установената практика на Върховния административен съд (Решение № 3959 от 08.04.2026 г. по к.адм.д. № 1925/2026 г., IV о.; Решение № 13813 от 18.12.2024 г. по к.адм.д. № 7047/2024 г., III о.)

определянето на срока в рамките на законоустановения 5-годишен предел е въпрос на административна преценка, като специални мотиви за квалифицирана опасност се изискват само при надхвърляне на този срок. В случая срокът е определен в рамките на законовия максимум, като съответства на тежестта на нарушението на граничния и паспортния режим и на обстоятелството, че чужденецът пребивава незаконно без документи и без средства.

При постановяване на заповедта са съобразени изцяло изискванията на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК. От събраните по делото доказателства се установява, че С. А. е пълнолетно лице ([дата на раждане] , навършил 18 години към датата на издаване на акта), няма съпруга или деца в Б., не разполага с имущество, трудова заетост или социални контакти в страната и не попада в категорията на уязвимите лица по § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ. Производството по молбата му за международна закрила е окончателно приключило с влязло в сила съдебно решение, с което е отречен рискът от преследване или нечовешко отношение. Налагането на забраната не съставлява непропорционална намеса в правото му на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека, а преследва легитимната цел по гарантиране на миграционния контрол и обществения ред.

Поради изложените съображения съдът намира оспорената заповед за законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в установената форма, без съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. (S. A.), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , срещу Заповед с рег. № 272з-1048 от 14.04.2026 г., издадена от началника на група „Миграция“ при ОДМВР – Х. старши инспектор М. А. С., поправена със Заповед № 272з-1828 от 19.06.2026 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ на лицето е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: